

“เป๊ยกคะ ฉันอยากจะบอกอะไรเธอ
สักหน่อย —” นลินเอ่ยขึ้นในคืนวันหนึ่ง
ขณะที่ผมกำลังจะเข้านอน

“สักเท่าไรจะ ีรัก” ผมขัดขึ้น
แต่หล่อนไม่ได้ขึ้นไปกับอาการพูดเล่น
ของผม “มีคนมาหยาบคายกับฉันคะ
เป๊ยก” หล่อนพูด

ผมยังคงนิ่ง แต่รู้สึกหัวใจเต้นแรง
ไปกับคำพูดของหล่อน

คืนวันที่กล่าวถึง เป็นคืน ใน ฤดูร้อน
คืนนั้น นลิน—ภรรยาผม คอยกินอาหารค่ำ
ซึ่งค่อนข้างล่า อยู่ที่บ้าน เหมือน เช่น เคย
นลิน — ภรรยาผู้แสน จะ อ่อน โยน ของ ผม
บ่อยครั้งที่ผมเฝ้ามองดูหล่อนในขณะที่หลับ
แล้ว ก็รู้สึก ประหลาด ใจ อยู่ ความ ครัน ว่า
ทำไม หล่อน ถึงได้ ตกลงใจ แต่งงานกับผม
ในเมื่อนลินเป็นคนที่ทั้งสวยทั้งรวย มีผู้ชาย
ทั้งหนุ่มและแก่มารุมตอมหล่อนนับจำนวน

ไม่ถ้วน คนเหล่านั้นถ้าไม่ใช่คนรูปหล่อ
ก็ต้องเป็นคนที่ร่ำรวยรวยอย่างมหาศาล แต่
นลินก็ไม่สนใจ หล่อนกลับมาเลือกผม —
นายสุขสันต์ มุกดา ไธสมุห์บัญชีเงิน ๆ ผู้มี
ศรีษะล้าน หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว แถม
ยังรูปร่างสูงโง่งมราวกับเสาไฟฟ้าอีกด้วยนั้น
ขณะที่ผมจ้องมองหล่อนอยู่นั้น ผมก็เกิด
ความรู้สึกว่า ผมเป็นคนโชคดีที่สุดในโลก
และ ปัญหาต่าง ๆ ที่เผชิญ หน้า ผม อยู่ ใน
ขณะนั้นก็จะไร้ความหมายไปทีเดียว

“ใครกัน นะ?” ผมถาม รู้สึก
ประหลาดใจที่เสียงของตัวเองแผ่วเบาอย่าง
ไม่น่าเชื่อ

“เออ — อ้า — เออ —”

“ใครกัน?” ผมพูดลุกขึ้นทันที

“เป๊ยกคะ อย่าเอะอะหนักซีคะ”

“บอกฉันว่ามันเป็นใครเท่านั้นก็พอ-

นะ แล้วเขาจะไม่มาสนใจเธอก็อีก ถ้าเขายังอยากมีชีวิตอยู่”

“เธอซักจะไปใหญ่แล้วละคะ เปียก”

“บอกฉันว่ามันเป็นใคร เท่านั้นไม่ต้องมาว่าฉันตื่นเต้นตกใจอะไรหรอก”

และนี่เองที่ทำให้เรื่องลุลกลามออกไป

คนที่มาหยาบคายกับนลินนั้นเป็นชายหนุ่มชื่อพันธุรวี ทำงานอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในย่านชานเมือง เขาได้ซื้อและ ที่อยู่ ของ นลิน จากใบสั่งซื้อของที่ใช้ตกแต่งภายในบ้านของหล่อน เขามาที่บ้านของเรา เพื่อ ตรวจดูความ เรียบร้อยของ ๗ ที่ส่งมา ทำทาง เป็นคนสุภาพเรียบร้อย คล่องแคล่ว และเอาใจคนเก่ง ไม่มีใครที่ได้รู้จักเขาแล้ว จะไม่ชอบพอ ใน ตัวเขา ดังนั้นผมจึงเขาไม่ออกเลยว่า เรื่องที่นลินพูดมานั้นจะเป็นไปได้อย่างไร

“เปียก” นลินเอ่ยขึ้น หล่อนเอื้อมมือมาถึงมือผมไป นิ้วมือของหล่อนเย็นเฉียบ “เธอคิดจะทำยังไงต่อไปคะ ? บางทีเขาอาจ จะไม่ได้ หมาย ความ จริงจัง อะไรก็ได้ ฉันไม่อยากให้เธอวุ่นวายเลย เธอก็รู้ว่าเธอเป็นคนวุ่นวายแค่ไหน”

ผมมองนลิน ไม่สามารถเห็นแววตาของหล่อน แต่ผมก็รู้ว่าหล่อนจ้องมองผมอยู่เหมือนกัน” เธอจะทนนิ่งเฉยอยู่อย่างนี้นะหรือ?” ผมถาม

“เขายังไม่ได้ทำอะไรฉันนี่คะ นอก จากโทรศัพท์มาเท่านั้น” นลินพูด “ฉันต้องการเพียงให้เธอบอกเขาว่า เธอไม่ชอบให้ใครโทรศัพท์มาหาภรรยาของเธอเท่านั้นได้ไหมคะ?”

“ตกลง” ผมพูด

เสเพลบอยนายนั้นกำลังกินอาหารว่างอยู่พอดีเมื่อผมแวะไปหาเขาในตอนบ่ายวันรุ่งขึ้น เขาคงได้หยุดพิเศษจากงานที่เขาทำอยู่เป็นแน่ จากประตูที่เปิดอยู่ผมสามารถมองเห็น ตู้โชว์ ประดับ ประคาค้วย ขวดเหล้าซึ่งมีน้ำสีทองอยู่เต็มตู้ ด้านหนึ่งของห้องเป็นชุดรับแขก ตัวเก้าอี้บุด้วยผ้าสีเหลืองนวล บนโต๊ะมีแจกันปักดอกเบญจมาศสีเหลือง ดูช่างชอบสีเหลืองเสียจริง ๗ นะ ผมคิด (ผมลืมบอกคุณไปว่า นลินก็เป็นคนที่มีผิวขาวนวลเหมือนกัน)

“คุณพันธุ์วี ไช้ไหม?” ผมถาม
เพื่อความแน่ใจ เขาเป็นคนสูงพอกวระ แต่
ก็ยังเตี้ยกว่าผมราว ๆ สามนิ้ว หรือกว่านั้น
ร่างกายเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ไขมันยาวทรง
รากไทร ฟันขาว ดวงตามีแววเยาะหยัน
แฝงอยู่ ผมจำได้ว่า ได้สัญญากับนลิน
เอาไว้ว่าจะไม่ทำอะไรรุนแรงกับเขา นอก
จากปรับความเข้าใจด้วยเท่านั้น ดังนั้น
ผมจึงเอ่ยขึ้น

“ผมชื่อสุชรัตน์ มุกดา”

“แล้วไงครับ” เขาพูดพลางจ้อง
มองผมจนทั่วทั้งตัว ท่าทางกลั่นหัวเราะ
ไว้เต็มที่

“คุณ เคย ขาย ของ ให้ กับ ภรรยา ผม
ไช้ไหม?”

“ผิดอะไรหรือครับ? เราต้องทำอะไร
สักอย่างหนึ่งเพื่อแลกกับเงินด้วยกันทุกคน
ไม่ใช่หรือ?” เขายิ้มน้อย ๆ

“ถ้าเพียงเท่านั้นมันก็ไม่ผิดอะไรหรอก
แต่คุณโทรศัพท์มากวนใจภรรยาผมทำไม?”

“ภรรยาคุณ ก็ชอบ ให้ผมทำอย่างนั้น
ไม่ใช่หรือ?”

“คุณ พูด อย่างนี้ หมาย ความว่ายังไ
กัน?” ผมชักเคืองปุด ๆ

“ก็หมายความว่าอย่างที่พูดนั้นแหละ”

“คุณ—คุณคุกคามผมนี่” ผมแผก
เสียงด้วยความโกรธ

“อย่ามาส่งเสียงดังทีนี้นะ” เขาพูด
เสียงแข็ง ท่าทางเอาเรื่อง

เท่านั้นเอง ผมก็ลืมคำมั่น สัญญาที่ให้
กับนลินไว้จนหมดสิ้น ผมชักเปรี้ยวเข้าไป
ตรงใบหน้า เจ้าหมอนั่นเซไปทางประตู
กว่าเอา แขนเสื้อของผม ขาคติมือไปด้วย
เขาตะโกนอะไรออกมาบ้างคำ ผมจึงชัก
เปรี้ยวเข้าไปอีกเต็มแรงจนรู้สึกเจ็บมือ เขา
ร้องเสียงดัง ถลาล้มไปตรงมุมห้อง
พยายามที่จะลุกขึ้น ผมคว้าเศษอาหารว่าง
ที่กระเด็นมาตกแทบเท้าผมขึ้นมายัดใส่ปาก
เจ้าหมอนั่นจนเต็มปาก แล้วก็ชักเปรี้ยว
ตรงปลายคางให้อีกทีหนึ่ง เป็นการส่งท้าย
ก่อน ที่จะกลับ มายังรถ และขับกลับ ไปยังที่
ทำงานของผม

เมื่อกลับมาถึงที่ทำงาน ผมก็โทรศัพท์
ไปหานลิน “เจ้าเสเพลบอยนั้นคงไม่มา
กวนใจเร่อีกแล้วละ”

“เธอ ไป ทำ อะไร เขา เข้า แล้วซี”
หล่อนพูด “ฟังเสียงเธอ ฉันก็รู้ ที่เดียว”

“ก็หลังจากที่รวนกัน — หน่อยเดียวเท่านั้นแหละ” ผมว่า รู้สึกเหมือนกับได้กลายมาเป็นเด็กวัยรุ่นอีกครั้งหนึ่ง ค่ะ นั่นผมจะกลับบ้านราว ๆ สองทุ่ม ผมบอกหล่อน

“เป๊ยก เขาจะไม่ไปแจ้งความหรือคะ?”

“ไม่รู้ซี ผมก็สงสัยอยู่เหมือนกัน”

เมื่อวางหูโทรศัพท์ ผมก็นั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อยโดยไม่สนใจกับเสียงพิมพ์ดีดที่ดังเป็นข้าวตอกแตกมาจากห้องข้างเคียง หรือแสงแดด ใน ตอนบ่าย ที่ฉาย ปรกายเจิดจ้าเข้ามาทางหน้าต่าง และเมื่อผมขยับตัวเพื่อจะเปลี่ยนอิริยาบถ ผมก็เริ่มรู้สึกเจ็บมือข้างขวาจนแทบจะกระดิกนิ้วไม่ได้

ผมรู้จักกับหมอกคนหนึ่งอยู่ห่างจากที่ทำงานไปราว ๆ หนึ่งช่วงตึก หลังจากเลิกงาน แล้ว ผมจึงแวะ ไปให้ เขาช่วย ดูมือที่เจ็บให้ ปรากฏว่ามือของผมแตก ดังนั้น เมื่อผมกลับออกมาจึงมีเปลือกพันมือข้างขวาออกมาด้วย นลินคงจะตกใจ — ผมคิด ผมสามารถ เคาได้ว่า หล่อน คง จะเบิกตากว้าง ด้วยความตกใจและกรางออกมาด้วยความเจ็บปวดเสมือนกับว่าเป็นมือของเธอที่เจ็บมือแตกข้างเดียวเป็นราคาที่ถูกละเมิดเกินไป

สำหรับการป้องกันผู้หญิงที่ผมรัก แต่อย่างไรก็ตาม ขณะนั้นผมไม่สามารถขับรถกลับบ้านได้เสียแล้ว เห็นท่าจะต้องอาศัยแท็กซี่กลับเสียแล้วซีคราวนี้

นลินไม่ได้คอยผมอยู่ตามลำพังคนเดียว มีผู้ชายแต่งตัวเรียบ ๆ นั่งคอยผมอยู่ในห้องรับแขกอีกคนหนึ่ง ท่าทางเขาดูระมัดระวังตัวเต็มที่ นลินกำลังร้องไห้อย่างหนัก หล่อนเอามือปากนำตาลลายกับเด็ก ๆ ชายผู้นั้นเป็นตำรวจ เขามองที่มือของผมแล้วก็สำรวจไปทั่วทั้งตัว ต่อจากนั้นก็ลุกขึ้นแนะนำตัวเองว่าเขาชื่อ ร้อยตำรวจตรี สุรพงษ์ มณี

“คุณ คง ขับรถ กลับ มา บ้าน เอง ได้ นะครับ คุณสุชสันต์” เขาพูด

“ผมไม่ได้ เอรอด กลับมา หรอก ครับ มือเจ็บ ขับไม่ถนัด ว่าแต่คุณมาทำอะไรที่นี่ละ?”

นลินเงยหน้าขึ้นจ้องมองผมด้วยดวงตาเป็นประกาย

“โอ้ เป๊ยก” หล่อนกราง ผมเดินเข้าไปหาหล่อนและกอดหล่อนไว้

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ ถึงได้ร้องไห้
เสียงดังลั่นเชียว”

ตำรวจมองดูเราทั้งสอง นลิน้าอึ้ง
เขาล้วงมือลงไปใ้กระเป๋าท้ายของ
สิ่งหนึ่งขึ้นมา

“ของคุณไช้ไหม คุณสุขสันต์?”

ของที่เขา หยิบ ขึ้นมาก็เป็นสมิทธิ์-
แอนด์เวสตัน .38 มม. รุ่นเดียวกับปืนที่ผม
ใช้อยู่

“เอ ไม่ทราบซิคะครับ ขอผมดูก่อน”

“ผม ได้ ตรวจดู แล้ว ของคุณ อย่าง
แน่นอน มีคนถูกฆ่าตายด้วยปืนกระบอกนี้
วันหนึ่งเอง” เขากล่าวเรียบ ๆ

“ผู้ชายชื่อพันธุ่วี คุณรู้จักเขาไหม?”

“เปี้ยก” นลิน้าร้อง ตัวของหล่อน
สั่นสะท้าน

“รู้จักซิคะครับ เขามาหายาบคายกับ
ภรรยาผม ผมก็เลยชกเขาเข้าให้ มือถึง
ได้แตกมานี่ไงละ” ผมชูมือให้เขาดู

เขาจ้องดูผมอยู่เป็นเวลานาน แม้ม
ริมฝีปาก แล้วจู้ปากจึกจึก

“คุณะยิงเขาด้วยมือซ้ายก็ได้” เขา
เอ่ยขึ้นในที่สุด

“ผมไม่ได้ฆ่าใครทั้งนั้น”

“เปี้ยก เปี้ยก” นลิน้าวางออกมา
ด้วยเสียงแหบ ๆ

“นะ ผมไม่ได้ฆ่าเขาหรอก” ผมพูด
“อะไรกัน คุณไม่เชื่อผมหรือ?”

“มี ใครคนหนึ่งฆ่าเขา” สุรพงษ์พูด
“เมื่อประมาณบ่ายสี่โมงครึ่ง เขาเปิดประตู
ออกมา ขณะที่เขายืนอยู่ที่นี่ก็ถูกยิงใน
ระยะเผาขน คุณใช้มือซ้ายยิงปืนได้ไม่ใช่
หรือ คุณสุขสันต์?”

ผมมีนเหมือนถูกทุบด้วยก้อน
คุณพระช่วย ผมกึก ผู้ชายที่นั่งอยู่ต่อหน้า
ผมกำลังพยายามจะบอกว่าผมเป็นผู้ร้ายฆ่า
คน

“ผมไม่ได้ฆ่าใครทั้งนั้น” ผมร้อง
ออกมาดังลั่น

“ผมจะลองเชื่อกันดู” เขาพูดเรียบ ๆ
“แต่ก็มีการตายเกิดขึ้นแล้ว เมื่อคุณไม่ได้
ทำ ถ้าอย่างนั้นใครจะเป็นคนทำละ คุณ
สุขสันต์ ภรรยาคุณกระมัง อาจเป็นได้นะ
คุณไม่ได้ฆ่าเขาไม่ใช่หรือครับ คุณนลิน้า?”
เขาถามด้วยเสียงนุ่มนวล

นลิน้าสั่นศีรษะ

“เมื่อย่างผมฆ่าคนไม่เป็นหรอก ฟังนะ—
คุณนะซักจะบ้าไปหน่อยแล้วละ”

เขายืมให้ผม แล้วพูดขึ้น “คุณแน่ใจหรือ? นี่แน่ะ ผมจะบอกให้— ผมว่าเขาถูกยิงขณะที่ยืนอยู่ตรงประตู ใช้ไหมครับ ถ้าคุณยิงกระสุนปืนจะถูกตัวเขาสูงกว่าจุดที่เขาถูกยิงแน่ แต่คุณนลินเป็นคนที่สูงได้ระดับที่จะยิงถูกตรงจุดนั้นพอดี คุณน่าจะยิงโซคทีนะครับ คุณสุขสันต์ ที่ภรรยาของคุณไม่ทราบว่าคุณมือแตก”

“นลิน” ผมเอ่ยนขึ้นด้วยเสียงแหบ ๆ
รู้สึกใจหายวูบ

“ปล่อย ให้ฉัน อยู่ ตาม ลำพัง เอะ”
หล่อนร้อง

“เขามีผู้หญิงคนใหม่—” สุรพงษ์พูด
“ใช่ไหมคุณนลิน? แล้วไม่ยอมคืนใจหมาย
ทั้งหมดที่คุณเขียนไปถึงเขา เพราะต้องการ
เอาไว้มรรโหษคุณ คุณถึงได้ฆ่าเขา
ใช่ไหมล่ะ?”

นลินร้องไห้กระซิก ๆ ผมมองดูหล่อน
รู้สึกขยะแขยงที่จะแตะต้องตัวหล่อน แล้ว
ก็หันกลับมามองดูตำรวจ เขายืมขมิ้ม ๆ
“โซคทีที่คุณเป็นคนสูงนะ คุณสุขสันต์”
เขาพูดก่อนที่จะพานลินเดินออกไป

ห้างหุ้นส่วนจำกัด

พหลโยธิน แก๊ส ชีบพลาย

สาขา ศูนย์การค้าพหลโยธิน

กำลังลดราคา ชัมมิทแก๊ส เตาแก๊ส และอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการใช้แก๊ส เป็นพิเศษ
เนื่องในโอกาสเปิดกิจการใหม่ ที่ ศูนย์การค้าพหลโยธิน

สำนักงานใหญ่ เลขที่ 778/18 ถนนพหลโยธิน ตลาดหมอชิตเก่า

โทร. 74802, 71874